Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 6. *Den 15. December 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Familieforholde.

(Fortsat fra Pag. 80).

See ind paa et Selskab i hiin prægtige Bolig, hvor han er bleven indbuden til at blande sig med de paa Moden, de Ansete og de Fromme. I kan der see en rosende Moder bestræbe sig for at henvende hans Opmærksomhed paa en giftefærdig Datter. Har hun hørt om hans Gjerninger? Ja, de er komne for hendes Øren, thi han er i Almindelighed bekjendt for at være en flygtig, forlibt Fyr, og saadanne Ting er aldeles selvfølgelige Affærer for Herrer af hans Stand og „Anseelse.“ Han er en tituleret Mand maaskee eller Arving til et adeligt Gods, og det i Tusinders Sind meer end opveier al hans Mangel paa Retskaffenhed og Dyd. I kan see den samme Person i Kirke med smukke Damer og deres dydige Døttre, fromt mumlende over Bønnebogen og følgende Præsten gjennem Rituaalet med en hykkelsk Helighed, som maatte beskæmme Djævelen.

O Retfærdighed! O Religion! Intet uden Navnet er tilbage i Eders Templer, thi de er bleven lige Pharisæernes kalkede Grave. Det store Skrig over hele Christenheden er: „Qvindelig Falbydelse? Hvad skal der gjøres med de stakkels fornedrede Qvinder, som sværmer i Gader og Stræder i vore Byer?“ Men vi spørger i den høie Himmels, Fornuftens, og Menneskelighedens Navn, hvad skulde der gjøres med de mandlige Forførere — med Mænd' som ved Hjælp af al mulig Kunst og List, der staaer i deres Magt, tvinger svage og hjælpeløse Qvinder i denne Fordærvelsens Strøm; hvorfor ikke brændemærke dem med Skændsel og Vanære og udstøde dem fra Samfundets Kreds? Fritog Herren dem nogensinde fra Strafskyldighed, naar de selv tog dem hans Døttre uden Tilladelse eller Bevilling, uden nogetsomhelst Hensyn til Pagter, Love eller Orden? Sandeligen nei, — men de har selv brugt den høiere Magt, som Skaberen meddeelte dem til høie og hellige Hensigter, til Forbandelse for deres egen Slægt; og de sammenhobede Onder, som opkommer af deres uretfærdige Handlinger vil falde tilbage paa deres egne Hoveder og blive en fortærende Forbandelse

over deres Slægtled efter dem. Det er en fuldkommen Forhaanelse imod den Almægtige, et reent hykkelsk Omqvæd af Geistlige, Aviser og Dagens Tidsskrifter at ophøie Nutidens Christenheds Dyder. Den første engelske Monark, som fik Titel af „Troens Forsvarer," og som er den anerkjendte Stifter af den nærværende engelske Kirkes Hierarki (Præstevælde), og til hvem den seer hen som dens store Exempel, var skyldig i de skrækkeligste Synder af Hoer og Ægteskabsbrud, hvortil han føiede Mord, maaskee med Lovmæssighedens Formaliteter, for at faae sine Offre af Veien. Med et saadant berømt Exempel i Spidsen, hvad kunde Institutionen selv, og de Sekter, som er udsprunget derfra forventes at være? Hvad Samfund har Lys med Mørke, Dyd med Last? Baade Skriften og Fornuften svarer: intet. Enhver Skoledreng veed, at Britaniens hele Historie er plettet med dens Monarkers og Adeliges Lastefuldhed og *forvendt* Polygami. Sammenligningsviis faa af dens Regenter har sat saadant et Exempel af Kydskhed og huuslig Dyd for Folket som den nærværende. Gid flere af hendes Undersaatter vilde følge hendes Exempel.

For at vise Stillingen af det engelske Samfund vil vi her fremsætte eet fremragende Exempel, ikke af „mormonsk" Tillavning, thi der er tilstrækkeligt leveret af dem selv. Vi aftrykke Følgende fra Birminghams „*Daily Mercury*" for den 20de October sidstleden: „*Moralitet i Leamington.*" — The Cheltenham Guardian siger, at Magistraten i Leamington beslutter til ikke *at opmuntre* Forfølgelsen af Personer, som holder berygtede Huse, *hvoraf der er 47 — syv og fyrretyve i Leamington (Folkemængden 16,000), af den Grund, at det vil drive alle Herrer bort, og Byen vil ruineres.*"

Her har vi et Exempel af een af Gammel-Englands meest moderne og aristokratiske Byer, hvis virkelige Bestaaen og Lykke, efter dens egen Magistrats Erklæring, er gjort afhængig af at opholde syv og fyrretyve berygtede Huse — et fuldkomment og organiseret System til at paaføre Hundreder af Qvinder Ødelæggelse, Foragtelighed og Elendighed. For hvad? For at tilfredsstille deres Begjærligheder, der er betragtede som Befolkningens Bærme? Nei, men at koble for Tilfredsstillelsen af „Herrers" Vellyst og Udsvævelser — „ansete Herrer," saadanne som forestille den rige og høibaarne Adelstand. Hvilket uhyggeligt Panorama fremstiller sig ikke for Sindet — det djævelske Maskineri af Koblersker, den Underfundighed og Bedrageri, som det maa udfordre for at ernære de Fornemmes fine, men fraadsende Begjærlighed alene i Byen Leamington, for ikke at tale noget om de andre Stæder i Britanien. Hvor langt kan nogle af dem staae tilbage for Sodoma og Gamorra i Hoer og dets Vederstyggeligheder? Er det ikke forunderligt med hvilket et Smiil af Velbehag, med hvilket hykkelsk, helligladende Væsen sekteriske Christne kan fordømme Sæderne i Utah, hvor de Qvinder, som en Mand tager i sin Favn, maa være hæderlige Hustruer, og hvor ingen Børn fødes til Verden uden en Fader til at byde dem velkommen og beskytte dem? Men er Britanien det eneste Land, der er fyldt med

disse Besmittelser. Ingenlunde, og maaskee der er ikke værst. Vi kunde gaae over til Fastlandet og see nogle af Europas Regjeringer samle en Indtægt fra en Trafik i det, som vil slaae deres Sønner og Døttre med en fortærende Forbandelse. Endog i det republikanske Amerika, just opspringende fra den nye Verdens oprindelige Ørken, gjør Last hurtigere Fremgang end Dyd, og Kjønnenes Usædelighed er blevet en Bestanddeel i ethvert af Samfundets Elementer. Hvorsomhelst Nutidens Christenhed og Civilisation tilligemed deres Eenkonesystem har efterladt Indtrykket af deres Magt, har personlig Kydskhed og Dyd i Familie- og Selskabslivet henvisnet.

Vi vil nu kaste et Blik paa en Deel af Guds Lov i disse Anliggender, og see hvad Virkning den vilde have, om den sattes i Kraft. I gamle Israels Dage, om Ægteskabsrettighederne blev brudte, blev Overtræderne idømte den uigjenkaldelige Dødsstraf: „Om en Mand findes, at han ligger hos en Qvinde, som er en Mands Ægtehustru, da skulle de ogsaa begge døe; Manden, som laae hos Qvinden, og Qvinden; og du skal borttage den Onde af Israel. — Naar Nogen finder en Pige, en Jomfru, som ikke er trolovet, og tager fat paa hende og ligger hos hende, og de findes: Da skal den Mand, som laae hos hende, give Pigens Fader halvtredsindstyve Sekel Sølv; og hun skal være hans Hustru for den Sags Skyld at han krænkede hende, han maa ikke lade hende fare alle sine Livsdage.“ 5te Moseb. 22, 22. 28. 29. — Her finder vi, at det Spørgsmaal ikke er reist, enten Manden, som fandtes at ligge hos hende, allerede havde een eller flere Hustruer, Straffen for Handlingen var uden Betingelse, at han skulde tage hende til sin Hustru, og kunde aldrig forskyde hende.

Hvo, som antager at Gud seer paa den Synd, Hoer, med noget mere Velbehag nu, end i gamle Israels Dage, beskylder ham sikkerlig for at han er bleven fordærvet ligesom de selv er. Men lad os see hvad han siger i disse nyere Tider om den samme Gjenstand. I Aabenbaringen om det celestiale Ægteskab læser vi: „Jeg aabenbarer dig en ny og evig Pagt, og dersom I ikke forbliver i den Pagt, da er I fordømt.“ I denne nye Lov og Pagt siges der: „Dersom en Mand annammer en Hustru i den nye og evige Pagt, og hun er hos en anden Mand, og jeg ikke har beskikket hende ved den hellige Salvelse, da har hun bedrevet Hoer og skal gaae til Fordærvelse. Dersom hun ikke er i den nye og evige Pagt, og er hos en anden Mand, da har hun bedrevet Hoer; og dersom hendes Mand, værende under et Løfte, er hos en anden Qvinde, da har han brudt sit Løfte og bedrevet Hoer; og dersom hun ikke har bedrevet Hoer, og ikke har brudt sit Løfte, og hun veed det, og jeg aabenbarer det for dig min Tjener Joseph, da skal du have Magt, ved mit hellige Præstedømmes Kraft til at tage hende og give hende til ham, som ikke har bedrevet Hoer.“ Dersom denne Lov om Fortabelse nu blev sat i Kraft imod den nuværende Generation af Mænd, hvor mange af Dagens Konger, Fyrster, Adelige og Fornemme vilde ikke blive ladte koneløse, som en retfærdig Straf for den Forladthed og Ødelæggelse de har bragt over de Hjælpeløse og Ubeskyttede? Lad der-

paa denne Lov fra Himmelen nedstige gjennem de forskjellige Grader af Samfundet, aabenbarende den sorte Liste af Forbrydelser, og tildømmende Menneskene den retfærdige Belønning for deres Gjerninger, og vi tænker, at de vilde begynde at føle Forsmagen af de Fordømtes Elendighed, og den fulde Vægt af den Forbandelse, som hænger over dem i Kraft af en uigjenkaldelig Bestemmelse. Herren har aldrig givet en Lov, uden den jo i Enden maa opfyldes. Hvad vil der altsaa gjøres med Millioner af Qvinder, saaledes løste fra Mænd, som viser sig aldeles uskikkede til at opretholde en Mands hellige Forholde? De vil sikkerligen vorde givne til de sammenligningsviis faa Mænd, der holder sig rene og opfylder de Love, som er dem bekjendtgjorte fra Himlen.

Antag at denne Lov for gamle Israel var bleven sat i Kraft for halvtredsindstyve Aar tilbage af en Magt, hvis Myndighed var uimodstaaelig, hvilket forskjelligt Udseende vilde ikke Samfundet nu fremstille for Beskueren. Ingen sledskende Ryggesløse i de Fornemmes skinnende Dragt kunde da ustraffede krænke en Hustru, eller bortstjæle hendes Kjærlighed fra hendes Mand, og bringe Uenighed og Skinsyge ind i lykkelige og fredelige Hjem. Dersom han gjorde saaledes, vilde hans Navn blive overgivet til Skændsel, og han sat ude af Stand til at gjentage Gjerningen.

Antag at Loven for gamle Israel var sat i Kraft, og at enhver Mand, som laa hos en Jomfru var nødt til ved Lov, Sædvane og offentlig Mening at gjøre hende til Hustru, og anerkjende, beskytte og opdrage hendes Børn til at være hæderlige Medlemmer af Samfundet. Vilde Christenhedens Stæder være een bestandig Mudderpøl af Tøilesløshed, Utugtighed og Barnemord? Vilde deres Gader være fyldte med ulykkelige Qvinder, udstødte fra Samfundets Kreds og Menneskekjærlighed, et gyseligt Offer for fordærvede Mænds onde Aand? Vilde, lavest anslaaet, Fjerdeparten af Børnene, fødte i christne Stæder, som er fyldte med Kirker, Bibler og Præster, komme ind i Verden uden en Fader til at byde dem velkomne og beskytte dem? Vilde uhyre Stiftelser for Hittebørn være nødvendige som et staaende Vidnesbyrd til Folkets brødefulde Fordærvelse? Vilde Legemer fyldte med Sygdom, Lidelse og Død gaae i Arv til tilkommende Generationer, dersom Himmelens Love adlødes, og Livets Kildevæld rensedes, luttredes og holdtes hellige for den ædle Hensigt, hvortil de var bestemte? Nei, dersom de simple Guds Love, som blev satte i Kraft i gamle Israels Dage, og som er mere fuldstændig udviklet i nærværende Tids Aabenbaringer, blev fuldstændig satte igjennem og udøvede, saa vilde Christenhedens nuværende mørke Sædeligheds-Atmosphære blive renset, de afskyelige Udvæxter, som nu danner en væsentlig Deel af deres Institutioner, vilde blive udryddede, og Fred, Harmoni og Reenhed vilde regjere, hvor Ødelæggelse, Elendighed og Død hersker.

(Af Millennial Star, 17. Novbr. 1855.)

Joseph Smiths Levnetslöb.

Novbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 73).

Jeg indviede derpaa Skolen i den Herres Jesu Christi Navn.

Efter at Skolen var aftakket, bivaanede jeg en patriarkalsk Forsamling hos Broder Samuel Smiths; hans Kones Forældre blev velsignede, ogsaa hans Barn ved Navn Susanna.

Om Aftenen prædikede jeg i Skolehuset for en sammentrængt Forsamling.

Onsdag den 4de. Hjemme om Morgenen. Bivaanede Skolen under Skoletimerne, gjorde hurtig Fremgang i vore Studier. Holdt Forelæsning hjemme om Aftenen over Grammatik. King Follet ankom fra Zion idag.

Torsdag den 5te. Bivaanede Skolen. Isaak Morley ankom fra Østen.

Imorges blev jeg kaldt paa til at besøge Thomas Burdick, som var syg. Jeg tog min Skriver med mig, og vi bad for ham og lagde vore Hænder paa ham i den Herres Jesu Christi Navn og truede hans Sygdom.

William E. Mac Lellin og Orson Hyde kom ind og ønskede at høre Aabenbaringen angaaende de Tolv. Min Skriver læste den for dem. De udtrykte lidt Misfornøielse, men efter at have undersøgt deres egne Hjerter, erkjendte de det at være Herrens Ord, og sagde, at de var tilfredse. Efter Skoletiden kom Brigham Young ind, og ønskede ogsaa at høre den oplæst; efter at have hørt den, syntes han fuldkommen tilfredsstillet.

Om Aftenen holdt jeg Forelæsning over Grammatik.

Fredag Morgen den 6te. Hjemme. Bivaanede Skolen under Skoletimerne, vendte tilbage og tilbragte Aftenen hjemme. Jeg blev i Formiddags forestillet for en Mand fra Østen. Efter at han havde hørt mit Navn, bemærkede han, at jeg var ikke andet end et Menneske, tilkjendegivende ved dette Udtryk, at han havde antaget, at en Person, for hvem Herren fandt for godt at aabenbare sin Villie, maatte være meget Mere end et Menneske. Han syntes at have forglemt den Yttring, som faldt fra St. Jacobs Læber, at Elias var en Mand, lige Vilkaar undergiven med os, dog formaaede han saa meget hos Gud, at han som Besvarelse paa hans Bøn tillukkede Himmelen, saa at den ikke gav Regn i et Tidsrum af tre Aar og sex Maaneder; og atter som Svar paa hans Bøn gav Himmelen Regn og Jorden bar sin Frugt; og sandelig, saadan er denne Slægts Mørke og Uvidenhed, at de anseer det som utroligt, at et Menneske skulde have nogen Omgang med sin Skaber.

Løverdag den 7de. Tilbragte Dagen hjemme, iagttagende mine huuslige Anliggender.

Herrens Ord skete til mig, sigende:

See, jeg er veltilfreds med min Tjener Isaak Morley og min Tjener Edward Partridge, for deres Hjerters Retskaffenhed i at arbeide i min Viingaard til Frelse for Menneskesjæle. Sandelig, siger jeg dig, deres Synder er dem tilgivne; siig dem derfor i mit Navn, at det er min Villie, at de skal tøve for en liden Tid, og be-

søge Skolen og ligeledes den høitidelige Forsamlig for en viis Hensigt i mig. Saa være det. Amen.

Søndag den 8de. Gik til Forsamling om Morgenen til det sædvanlige Klokkeslæt. Zerubbabel Snow holdt en meget interessant Tale; om Eftermiddagen prædikede Joseph Joung. Efter Prædiken kom Isaak Hill frem for at gjøre nogle Bemærkninger paa Bekjendelsesviis. Han var tilforn bleven afskaaret fra Kirken for Løgn og for et Forsøg til at forføre en Qvinde. Hans Bekjendelse var ikke tilfredsstillende for mit Sind, og John Smith opstod og gjorde nogle Bemærkninger angaaende Høiraadets Forhandlinger i nævnte Hills Sag; det er, at han skulde gjøre en offentlig Bekjendelse om sin Brøde, og faae det publiseret i *the Messenger and Advocate.* Han foreslog, at Hr. Hill skulde nu gjøre sin Bekjendelse for Forsamlingen, og bemærkede strax derefter, at han havde tilgivet Hr. Hill, hvilket var i Modsigelse til den Mening han først fremsatte. Jeg henregnede dette til en Feiltagelse i Dømmekraft, ikke med Hensigt.

Præsident Rigdon opstod derefter og bestred meget afbrudt Onkel Johns Mening, hvilket ligefrem sigtede til at tilintetgjøre hans Indflydelse og bringe ham i Rigeagt i Kirkens Øine, hvilket ikke var ret. Han fremstillede ogsaa Hr. Hills Sag urigtig, og spredte Mørke snarere end Lys over Gjenstanden.

Et Votum af Kirken blev derpaa forlangt over hans Sag, og han blev gjenoptagen uden nogen videre Bekjendelse, nemlig: at han skulde optages i Kirken ved Daab, som overeensstemmende dermed blev forrettet.

Efter at jeg var kommen hjem, arbeidede jeg med Onkel John, og overbeviste ham om, at han havde Uret; og han tilstod det til min store Tilfredshed. Jeg gik derefter hen og arbeidede med Præsident Rigdon og lykkedes i ogsaa at overbevise ham om hans Forseelse, hvilket han bekjendte til min Tilfredshed.

Herrens Ord skete til mig, sigende, at Præsident Phelps og Præsident John Whitmer var under Fordømmelse for Herren for deres Vildfarelser, for hvilke de gjorde Fyldest den samme Dag.

Jeg tog ogsaa fat paa at bearbeide John Corrill, fordi han ikke deeltog i Sakramentet; han gjorde sin Bekjendelse. Ligeledes min Hustru, fordi hun forlod Forsamlingen før Sakramentets Uddeling, hun svarede ikke, men tilkjendegav Ruelse ved at græde.

Mandag Morgen den 9de. Efter Frokost kom Mary Whitcher ind og ønskede at tale med mig. Jeg indrømmede hendes Begjering. Hun gav en Beretning om hendes Besværinger, som er uudforskelige for Nærværende, og i Sandhed smertelige, dersom de er sandfærdige; og jeg beder min himmelske Fader at bringe Sagens Sandhed for Lyset, at Misgjerningsmænd kan gives deres tilbørlige Løn, og at de Bedrøvede og Undertrykte maa befries.

Medens jeg sad i mit Huus mellem Kl. ti og elleve iformiddags, kom en Mand ind og forestillede sig selv for mig under Navn af „Josva, den jødiske Præst.“ Hans Udseende havde noget Særegent ved sig, idet han havde et Skjæg omtrent tre Tommer langt og aldeles graat; ligeledes var hans Haar langt, og anseligen forsølvet af Ælde; jeg anslog hans Alder

til omtrent halvtredsindstye eller fem og halvtredsindstyve Aar; høi, rank, af en smækker Bygning, med tyndt Ansigt, blaa Øine og smuk Hudfarve; bar en søgrøn Frakke og Beenklæder, sort Plydshat med smal Bræm; og, medens han talte, lukkede hyppigen Øinene med et skummelt Træk paa sit Aasyn. Jeg gjorde nogen Efterspørgsel om hans Navn, men fik intet bestemt Svar. Vi begyndte snart at tale om Religionsgjenstande, og efter at jeg havde gjort nogle Bemærkninger, angaaende Bibelen, begyndte jeg at give ham en Beretning om de Omstændigheder, som stod i Forbindelse med Fremkomsten af Mormonsbog, som berettet i den tidligere Deel af denne Historie.

Medens jeg fortalte en kort Historie om Grundlæggelsen af Christi Kirke i de sidste Dage, syntes Josva at være meget underholdt. Da jeg havde endt min Fortælling, bemærkede jeg at Timen for Bøn og Middagsmaaltid var kommen, og indbød ham til at blive, hvortil han samtykte. Efter Middagsmaaltidet blev Samtalen gjenoptagen, og Josva gik over til at gjøre nogle Bemærkninger om Prophetierne, som følger; han bemærkede at han indsaae, at jeg kunde taale stærkere Føde end mange Andre, derfor vilde han aabne sit Sind desto friere.

„Daniel har sagt os, at han skal staae i sin egen Lod i de sidste Dage; ifølge hans Syn havde han Ret til at lukke det til, og ligeledes til at aabne det igjen efter mange Dage, eller i de sidste Tider. Daniels Billede, hvis Hoved var Guld, og Legeme, Arme, Been og Fødder var sammensat af forskjellige Materialier, beskrevet i hans Syn som forestillende forskjellige Herredømmer. Det gyldne Hoved skulde forestille Nebuchadnezar, Konge af Babylon; de andre Dele, andre Konger og Regjeringsformer, som jeg nu ikke skal fortælle omstændeligen, men indskrænke mine Bemærkninger i Særdeleshed til Billedets Fødder. Den onde Aands Politik er at adskille hvad Gud har sammenføiet, og forene hvad han har adskilt, hvilket det har lykkets ham at gjøre indtil Beundring i Samfundets nærværende Tilstand, hvilket er liigt Jernet og Leret.

„Der er Forvirring i alle Ting baade politiske og religiøse; og uagtet alle de Bestræbelser, der er gjort for at tilveiebringe en Enighed, forbliver Samfundet uenigt, og alle Forsøg til at gjøre det enigt, er ligesaa frugtesløse som at forsøge til at forene Jern med Leer. Billedets Fod er disse Forenede Staters Regjering. Andre Nationer og Riger seer hen til den, som til et Exempel for Enighed, Frihed og lige Rettigheder og ære den ligesom Daniel saae i Synet; dog begynder de at tabe Tilliden til den, idet de seer den Tumult og Uenighed, som foruroliger dens politiske og religiøse Horizont. Dette Billede er et Særkjende for for alle Regjeringer.

„Vi skulde forlade Babylon. Fire og tyve Timer til Fremskridt nu er værdt ligesaa meget som et Aar for eet hundrede Aar tilbage. Aanden af Fædrene, som blev nedhuggede, eller de, som var under Alteret, opstaaer nu; dette er den første Opstandelse. Den Ældste, som falder først, vil opstaae sidst. Vi skulde ikke danne nogen Mening uden blot for det Nærværende og overlade Følgerne af Fremtiden til Gud. Jeg er opstaaet af Dunkelhed, men blev agtet som

et Mønster endog i min Ungdom i timelige Ting. Det er ikke nødvendigt at Gud skulde give os alle Ting i hans første Beskikkelse til os, men i hans anden. Johannes saae Engelen overlevere Evangeliet til os i de sidste Dage. Det mindre Lys, som Gud har givet, er tilstrækkeligt til at føre os ud af Babylon, naar vi kommer ud, skal vi faae et større Lys."

Jeg sagde Josva, at jeg ikke forstod hans Bemærkninger over Opstandelsen og ønskede at han skulde forklare dem.

Han svarede, at han ikke følte sig paavirket af Aanden til at udvikle det videre for Nærværende, men maaskee han kunde en anden Gang.

Jeg forlod ham derpaa for at udføre en Forretning med en Herre, som aflagde Besøg for at tale med mig; da underrettede Josva min Skriver om, at han var født i Cambridge, Washington County, Staten New York. Han siger, at alle Jernbaner, Canaler og andre Forbedringer er udført af Opstandelsens Aander. Tausheden, talt om af Johannes den Aabenbarer, som skal være i Himmelen i et Tidsrum af en halv Time, er imellem 1830 og 1851, under hvilken Tid Guds Straffedomme vil udgydes, efter den Tid vil der vorde Fred.

Nysgjerrighed for at see en Mand, der var holdt for at være en Jøde, bragte mange til at aflægge Besøg i Løbet af Dagen, og i Særdeleshed om Aftenen.

Der fattedes Mistanke om at nævnte Josva var den navnkundige Matthias af New York, talt saa meget om i de offentlige Blade, paa Grund af de Forhør, han havde udstaaet i hiin Stad for en Ret for Mord, Manddrab, Foragt for Retten, for at have pidsket sin Datter osv.; for de sidste to Forbrydelser var han fængslet, og kommen ud for omtrent fire Maaneder siden. Efter nogen tvetydig Snak, tilstod han, at han virkeligen var Matthias.

Efter Aftensmaaltidet foreslog jeg, at han skulde levere os et Foredrag. Han gjorde saa, siddende i sin Stol.

Han begyndte med at sige: Gud sagde: Vorde Lys og der blev Lys, hvilket han dvælede ved under sit Foredrag. Han gjorde imellem meget udmærkede Bemærkninger, men hans Sind var øiensynligen fyldt med Mørke.

Efterat Forsamlingen havde adspredt sig, samtalede han frit om de Omstændigheder, som havde foregaaet i New York. Hans Navn er Robert Matthias. Han siger, at Josva er hans præstelige Navn. Under al denne Tid modsagde jeg ham ikke i hans Meninger, idet jeg ønskede at uddrage af ham alt det jeg kunde angaaende hans Tro.

Hr. Beeman fra New York kom for at raadspørge mig, enten han gjorde bedre i at kjøbe Land i dette Nabolav, eftersom han ikke kunde ordne sin Forretning for at tage til Missouri næste Foraar. Jeg raadede ham at komme hid og nedsætte sig, indtil han kunde flytte til Zion.

Tirsdag den 10de. Jeg gjenoptog Samtalen med Matthias, og ønskede at han skulde oplyse mit Sind mere om hans Anskuelser angaaende Opstandelsen.

Han sagde, at han besad sine Fædres Aand, at han var en virkelig Efterkommer af Apostelen Matthias, som blev valgt istedetfor Judas, som faldt; og at hans Aand var opstanden i ham; og det var Maaden eller Planen for evigt Liv

— denne Sjælens eller Aandens Vandring fra Fader til Søn.

Jeg sagde ham, at denne Lære var af Djævelen, at han i Virkeligheden var i Besiddelse af en ond og fordærvet Aand, endskjøndt han paastod at være selve Sandhedens Aand; og han sagde tillige, at han besad Christi Sjæl.

Han tøvede indtil Onsdagen den 11te efter Frokost, da sagde jeg ham, at min Gud havde sagt mig, at hans Gud var Djævelen, og jeg kunde ikke opholde ham længere, og han maatte forføie sig bort. Saaledes udkastede jeg for een Gangs Skyld Djævelen i legemlig Skikkelse og jeg troer en Morder.

Bivaanede Skolen i Skoletimerne. Tilbragte Aftenen i min Familiekreds omkring Kaminen undervisende dem i Grammatikens Videnskab. Det begyndte at snee i Eftermiddag. Vinden meget heftig.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Der gives et Ordsprog, som siger, at det, at dømme Andre efter sig selv, er en retfærdig Dom; derfor slutter vi, at de Hellige er, ligesom vi, interesserede i enhver Underretning fra Zions Land. Vi føler en Interesse i sammes Velfærd og Lykke, som Ingen undtagen Hellige kan forstaae at fatte. Til det Sted, som den store Jehova har beskikket for sit Folks Indsamling, retter sig vore Forhaabninger og Længsler; paa det Sted er der mere, som tiltrækker, end Slægtskabsbaand; der boer Propheter og Apostler, som holder Saliggjørelsens og Ophøielsens Nøgler; der bygges vor Guds Tempel, hvori hans Huus's hellige Handlinger vil vorde udførte for de Levende og de Døde; der kan de Hellige modtage Nøgle-Ordene til Kundskab og Magt, hvorved de kan blive beredte til at komme ind i deres himmelske Faders Nærværelse; der kan de Hellige sikkre deres Forening og dyrebare Baand for det tilkommende Liv. Hvo er den iblandt alle de Hellige, der nyder Sandhedens Kjærlighed, og har disse Velsignelser for Øie, — som ikke føler Interesse for Zion og dens Indbyggeres Velfærd? Ingen haaber vi, men at alle saadanne vil modtage med Glæde Tid efter anden de Underretninger, hvormed vi begunstiges.

Den 2den Dennes bragte Posten os 4 Nummere af Deseret News for September, tillige private Breve, hvoraf vi erfarer, at Fred og almindelig Velfærd hersker over hele Utah Territorium. Anlæg var almindelige, og mange af ikke ringe Vigtighed. Dyrkningen af Frugt tiltrak sig betydelig Opmærksomhed. Et Havedyrknings Selskab er nylig bleven oprettet, for hvilket Ældste Wilford Woodruff blev valgt til Præsident. I Selskabs Hallen var den 13de September en Udstilling af adskillige smukke Sorter af Dalens Frugter, hvoraf Ferskenen var meest fremragende; Frembringelsen var riig, Frugten af en fiin Smag, og fra de allerede

vundne Erfaringer, lovede at belønne Dyrkeren overflødig for hans Arbeide. Indtil den 1ste October var der endnu store Qvantiteter af Hvede af anden og tredie Udsæd, som skulde høstes, og Mais af tredie Plantning næsten moden. Alt tegnede sig til at afgive en vakker Brødforsyning for Folket i Territoriet.

Ældste P. O. Hansen og de skandinaviske Hellige ankom i Dalen den 7de September; de rapporteres i en god Tilstand og var i en god Aand.

Den 10de og 11te September afgik 23 Missionærer fra Saltsøstaden bestemte for de Forenede Stater og England. Iblandt dem til de Forenede Stater var 2 Nordmænd, Christian Heier og Thorsten Simonsen; 2 Tydskere, Alexander Ott og Christian Frederik Nielson Twidi; 2 Danske, Christian Christiansen og Niels Lars Christensen. De afgik begunstigede med Helbred og god Aand, ledsagede af de Helliges Bønner og Velsignelser.

Beskikkelse.

Ældste *Hector C. Haight* er beskikket til at eftertræde Ældste John Van Cott i Præsidentskabet over den skandinaviske Mission.

Franklin D. Richards

Een af de tolv Apostle i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige og Præsident over den Europæiske Mission.

Daniel Spencer.
C. H. Wheelock,
Raadgivere.

Alle Breve angaaende enhver Slags Forretningsgreen, som staaer i Forbindelse med Missionens og den skandinaviske Stjernes Contoir, maa fra den 1ste Jannar næste Aar frankerede addresseres til

Hr. *Hector C. Haight,*
Store Strandstræde Nr. 78, Stuen tilhøire.
Kjøbenhavn.

Brev fra Ældste G. A. Smith.

Historieskriverens Contoir i Store Saltsøstad den 30te Septbr. 1855.

Ældste John Van Cott!
Kjære Broder!

Ved Ældste Peter O. Hansen har jeg, som Historieskriver, modtaget Deres Gave af Bøger, publiserede ved Dem og Andre i det danske Sprog, bestaaende af „*Mormons Bog*," „*Lærdommens*

og Pagtens Bog," 3 Aargange af „*Skandinaviens Stjerne*," indbunden i eet tilligemed nogle Flyveskrifter, „*Mormons Bogs guddommelige Troværdighed af Orson Pratt*," og „*Psalmer og aandelige Sange*." Jeg er veltilfreds med den Maade, hvorpaa disse Bøger er udstyrede, og føler mig forbunden for det Tilsendte. Jeg er ogsaa fornøiet over at see Josephs Historie i „*Stjernen*," og jeg er længselsfuld efter at vide, om Stilen er meget forbedret ved Oversættelsen. Jeg ønsker jeg kunde læse Værkerne. Desuagtet betragter jeg dem som et anseeligt Tillæg til Bibliotheket for Historieskriverens Contoir.

Vor Emigration ankommer daglig; det *danske Compagnie* under Capt. Noah J. Guyman ankom den 7de Dennes i god Tilstand og Aand.

Vi har havt to Udstillinger i Selskabs-Hallen, og der er nu organiseret „Staten Deserets Havedyrknings Selskab," for hvilket Ældste Wilford| Woodruff er Præsident. Iblandt andre Bidragere til Udstillingerne indsendte Søster Van Cott nogle smukke Prøver af Ferskener af udmærket Smag, hvilke blev meget beundrede.

Ældste Erastus Snow ankom her tidlig om Morgenen den 1ste Dennes fra St. Louis, og gav os alle Enkeltheder om Emigrationen, som var underveis, og eftersom han kom fem Dage hurtigere end den østre Post, endskjøndt han reiste tilsammen med den til Laramie, erfoer vi fra ham de vigtigste Verdens Nyheder, som De veed er „*Krigen*."

En Deel af det Vedv. Emigrationfonds Compagni ankom her den 25de Dennes under Ældsterne Ballantyne, Pitt og Glover. Nauvoo Musik Corps drog ud tilhest for at eskortere ind deres gamle Captain William Pitt; og de drog i Spidsen for Compagniet ind i Staden, spillende oplivende Musik, tilligemed Faner flagrende for Vinden. Da de kom nær Leiren, spillede de „*O Hjem, Du yndige Hjem!*

Brødre og Søstre har modtaget *Begavelser* to Gange om Ugen i den udløbne Maaned, og fra to til tre Hundrede har været igjennem; Præsidentskabet har nu ophørt at give dem indtil Oetober Confereneen er forbi.

Her er anseelige Anlæg i Udførelse, iblandt hvilke den store Cottenwood Canal ikke er den mindst vigtige. Man agter paa den at fremføre Granit til Templet. Naar den er fuldendt, forventer vi at Arbeidet paa Templet vil gaae hurtigere frem.

Deres trofaste
Geo. A. Smith.

Om Daab for de Döde.

Guds store Hensigter med Hensyn til Menneskeslægtens Frelse er meget lidt forstaaede af den Generation, hvori vi lever, og som aabent erklærer sig for viis og oplyst. Forskjellige og modsigende

er Menneskenes Meninger, angaaende Saliggjørelsens Plan, den Almægtiges Fordringer, de nødvendige Beredelser for Himmelen, de hedengangne Aanders Tilstand og Forfatning, og den Lyksalighed eller Elendighed, som følger paa Udøvelsen af Retfærdighed og Synd overeensstemmende med deres forskjellige Begreber om Dyd og Last.

Mahomedaneren fordømmer Hedningerne, Jøderne og de Christne og den hele Menneskeverden, som forkaster hans Koran, som Vantroe, og overgiver dem Alle til Fortabelse. Jøden troer, at den hele Verden, som forkaster hans Tro og ikke er omskaarne, er hedenske Hunde og vil vorde fordømte. Hedningerne er ligesaa vedhængende ved deres Principer, og den Christne overgiver Alle til Fortabelse, som ikke vil bøie sig efter hans Troesformular, og underkaste sig hans *ipse dixit.*

Men medens en Deel af Menneskeslægten er dømmende og fordømmende den anden uden Barmhjertighed, skuer Universets store Fader ned paa den hele Menneske-Familie med en Faders Omhu og med en Faders Blik; han betragter dem som sit Afkom, og uden nogen af hine sammenkrympede Følelser, som paavirker Menneskenes Børn, lader „*sin Sol* opgaae over Onde og Gode og sender *sin Regn* over Retfærdige og Uretfærdige.“ Han har Dommens Udøvelse i sin Haand; han er en viis Lovgiver og vil dømme alle Mennesker (ikke efter Menneskenes indskrænkede Begreber, men) „efter Gjerningerne gjorte i Legemet, enten de er gode eller onde,“ enten disse Gjerninger var gjorte i England, Amerika, Spanien, Tyrkiet eller Indien; han vil ikke dømme dem „efter hvad de ikke har, men efter hvad de har;“ de, som har levet uden Lov, vil vorde dømt uden Lov, og de, som har en Lov, vil vorde dømt efter den Lov; vi behøver ikke at tvivle om den store Jehovas Viisdom og Forstand, han vil tilkjende Dom eller Barmhjertighed for alle Nationer efter deres forskjellige Fortjenester, deres Midler til at erholde Kundskab; Lovene, hvormed de er regjerede, Lettelserne, givne til at erholde rigtig Underviisning, og hans urandsagelige Bestemmelser med Hensyn til Menneskeslægten; og naar Guds Hensigter skal vorde bekjendtgjorte, og Fremtidens Forhæng drages bort, vil vi alle tilsidst komme til at bekjende, at den hele Jords Dommer har gjort ret.

De christne Nationers Tilstand efter Døden, er en Gjenstand, som har fremkaldt Philosophens og den Geistliges hele Viisdom og Talent, og det er en Mening, som er almindelig antaget, at Menneskets Skjæbne er uforanderlig fastsat ved dets Død, og at det bliver enten evig lyksalig eller evig elendig; at dersom en Mand døer uden Kundskab om Gud, maa han blive evig fordømt, uden nogen Formindskelse af hans Straf og Lindring af hans Pine, eller det lønligste Haab om Befrielse, medens uendelige Tidsaldere ruller hen. Hvor ortodox dette Princip end kan være, vil vi finde, at det staaer i Strid med den hellige Skrifts Vidnesbyrd, thi vor Frelser siger: „at al Slags Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, hvormed de bespotte, men Synd imod den Hellig Aand skal ikke forlades, hverken i *denne Verden*, ei heller i den *tilkom-*

mende," idet han derved klarligen viser, at der gives Synder, som kan forlades i den *tilkommende Verden*, endskjøndt den Synd at bespotte kan ikke forlades. Apostelen Petrus siger ogsaa, idet han taler om Frelseren, at „han gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage," 1 Petr. 3, 19. 20. Her har vi altsaa en Beretning om, at vor Frelser prædikede for Aanderne i Fængslet; for Aander, som havde været i Forvaring siden Noe Dage; og hvad prædikede han for dem? At de skulde forblive der? Sikkerlig ikke! lad hans egen Erklæring bevidne det: „han haver sendt mig til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, at forkynde de Fangne, at de skulde lades løs, og at de Blinde skulle faae Syn, at udlade de Plagede i Frihed," Luc. 4, 18. Og hos Esaias staaer det: „*At udføre de Bundne af Fængsel*, og dem, som sidde i Mørke *af Fængsels Huus*," Esaias 32, 7. Det er meget indlysende af dette, at han ikke alene gik bort for at prædike for dem, men at befrie elles bringe dem *ud af Fængsels Huus*. Esaias, idet han vidner om den Jammer, som vil komme over Jordens Indbyggere, siger: „Jorden skal rave frem og tilbage som den Drukne og skal bortflyttes som en Nathytte, og Overtrædelsen paa den skal blive svar, og den skal falde og ikke opstaae igjen. Og det skal skee paa den Dag, at Herren skal straffe de Høies Hær i det Høie og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle samles tilhobe som Fanger samles til en Hule, og blive *lukte i Fængsel*, og efter mange Dage *skal de besöges*." Saaledes finder vi at Gud vil handle ligelig med den hele Menneskelægt, og at ligesom de, der levede før Syndfloden, havde deres Besøgelsesdag, saa vil hine Personer, Esaias sigter til, have deres Besøgelses- og Befrielsestid, efter at have været mange Dage i Forvaring.

Den store Jehova overveiede alle Tildragelser, som skulde skee paa denne Jord, henhørende til Saliggjørelsens Plan, førend den rullede ind i Tilværelsen, eller inden „Morgenstjernerne sang tilsammen af Glæde," det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende var og er tilstede for ham som eet evigt Nu; han vidste om Adams Fald, om Antediluvianernes (den Slægt, som levede næst før Syndfloden) Misgjerninger, om Dybden af den Synd, som vilde være forenet med Menneskene, deres Svaghed og Styrke, deres Kraft og Herlighed, deres adskillige Frafald, deres Forbrydelser, deres Retfærdighed og Uretfærdighed; han fattede Menneskenes Fald og deres Forløsning; han kjendte Saliggjørelsens Plan og afstak den; han var bekjendt med alle Nationers Tilstand og med deres Skjæbne; han ordnede alle Ting efter sin *egen Villies* Raad, han kjender baade de Levendes og de Dødes Tilstand, og har gjort tilstrækkelig Foranstaltning for deres Frelse overeensstemmende med deres forskjellige Omstændigheder og Guds Riges Love, enten i denne Verden eller i den tilkommende.

Den Forestilling Nogle danner sig om Guds Retfærdighed, Dom og Barmhjertighed, er altfot naragtig for en oplyst Mand at tænke paa; for Exempel, det er almindelig for enhver af de orthodoxe Prædikanter at antage, at dersom

en Mand ikke er, hvad de kalder omvendt, og han døer i den Tilstand, saa maa han forblive evindelig i Helvede uden noget Haab, og dog afhænger denne evige Elendighed som oftest paa en blot Tilfældighed. En eller anden Tildragelse, som et Skobaand, der brister; en Kjole, der sønderrives for hine Forrettende, eller den særegne Stilling en Person lever i, kan indirekte være Midler til hans Fordømmelse, eller Aarsagen til, at han ikke bliver frelst. Jeg vil antage et Tilfælde, som ikke er usædvanligt: To Mænd, som har været lige ugudelige, som har forsømt Religion, bliver begge syge paa een Gang; den ene af dem har den gode Lykke at blive besøgt af en Prædikant, og han bliver omvendt nogle faa Minutter førend han døer; den anden sender Bud efter tre forskjellige Prædikanter, en Skræder, en Skomager og en Blikkenslager; Blikkenslageren har et Haandfang at lodde til en Kande, Skræderen har et Knaphul at sye paa en Kjole, som skal være færdig i en Hast, og Skomageren har en Flik at sætte paa en Støvle for Nogen: Ingen af dem kan komme betids nok; Manden døer og gaaer til Helvede. Den ene af dem er ophøiet i Abrahams Skjød; han sidder ned i Guds Nærværelse og nyder evig, uafbrudt Lyksalighed, medens den anden, som var ligesaa god som han, synker ned til evig Fordømmelse, uoprettelig Elendighed og haabløs Fortvivlelse, fordi en Mand havde en Støvle at flikke, et Knaphul at sye eller et Haandtag at lodde til en Kasserolle.

Jehovas Planer er ikke saa uretfærdige, eller den hellige Skrifts Fremstillinger saa fantastiske, ei heller Frelsens Plan saa uforenelig med sund Fornuft. Gud vilde see med Harme paa en saadan Fremgangsmaade, Engle vilde skjule deres Aasyn af Skamfuldhed, og enhver dydig og oplyst Mand vilde gyse tilbage.

Dersom menneskelige Love tildømmer enhver Mand efter hans Fortjeneste, og straffer alle Forbrydere efter deres forskjellige Forbrydelser, saa vil Herren sikkerlig ikke være mere grusom end Mennesket, thi han er en viis Lovgiver og hans Love er mere upartiske, hans Bestemmelser retfærdigere og hans Afgjørelser fuldkomnere end Menneskets; og ligesom Mennesket dømmer sit Medmenneske efter Lov, og straffer ham efter den Lovs Bestemmelse, saaledes dømmer Himmelens Gud, „efter Gjerningerne gjorte i Legemet.“ At sige at Hedningerne skulde fordømmes, fordi de ikke troede Evangeliet, vilde være taabeligt, og at sige, at Jøderne skulde alle fordømmes, som ikke troer paa Jesus, vilde være ligesaa urimeligt; thi „hvorledes kan de troe paa den, om hvem de ikke have hørt, og hvorledes kan de høre uden der er Nogen, som prædiker, og *hvorledes kan Nogen prædike, undtagen han bliver sendt;*“ følgelig kan hverken Jøde eller Hedning blive strafskyldig for at have forkastet Sekterismens modsigende Meninger, ei heller for at have forkastet noget Vidnesbyrd, undtagen det, som *er sendt* af Gud; thi som en Prædikant ikke kan prædike, undtagen han er sendt, saa kan Tilhøreren ikke troe, uden han hører en sendt Prædikant, og kan ikke blive fordømt for hvad han ikke har hørt, og idet han er uden Lov, vil han vorde dømt uden Lov.

Naar der tales om Velsignelserne, som hører til Evangeliet, og de Følger, som er forbundne med Ulydighed til dets Fordringer, giver man os ofte det Spørgsmaal, hvad er der bleven af vore Fædre? Vil de alle vorde fordømte for ikke at have adlydt Evangeliet, naar de aldrig hørte det? Sikkerligen ikke. Men de vil besidde den samme Ret, som vi her nyder formedelst Tjenesten af det *evige* Præstedømme, som ikke alene forretter paa Jorden, men i Himmelen, og formedelst den store Jehovas vise Tilskikkelser; derfor vil hine Personer, som Esaias sigter til, blive besøgte af dette Præstedømme, og komme ud af deres Fængsel efter det samme Prineip som de, der var ulydige i Noe Dage, blev besøgte af vor Frelser (som besad det evige melehisedekske Præstedømme) og havde Evangeliet prædiket for dem af ham i Fængslet; og for at de maatte opfylde alle Guds Fordringer, blev deres levende Venner døbte for deres døde Venner og saaledes fuldførtes Guds Forordninger, som siger: „Uden Nogen vorder født af Vand og Aand, kan han ingenlunde komme ind i Himmeriges Rige," de blev følgelig døbte ikke for dem selv, men for deres Døde.

Chrysostomus siger, at Marchioniterne brugte Daab for deres Døde. „Efter at en Diseipel var død, havde de en levende Mand under den Dødes Leie; derefter kom de til den Afdøde og spurgte ham om han vilde modtage Daab, og som han ikke gav noget Svar, svarede den anden for ham og sagde, at han vilde blive døbt i hans Sted; og saa døbte de den Levende for den Døde." Kirken var naturligviis den Gang udartet og den særskilte Form kunde være urigtig, men Tingen er tilstrækkelig klar i Skrifterne, derfor siger Paulus, idet han taler om dette Lærepunkt: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?" 1 Cor. 15, 29. Derfor var det, at en saa stor Ansvarlighed hvilede paa den Slægt, hvori vor Frelser levede, thi han siger: „At alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Saeharias, Barachias Søns, Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret. Sandelig siger jeg Eder, alt dette skal komme over denne Slægt." Matth. 23, 35. 36. Derfor, eftersom de besad større Fordele end nogen anden Slægt, ikke alene i Henseende til dem selv, men ogsaa til deres Døde, var deres Synd større, idet de ikke alene forsømte deres egen Frelse, men ogsaa deres Forfædres, og derfor krævedes disses Blod af deres Hænder.

Og nu, eftersom Guds store Hensigster haster deres Fuldendelse i Møde, og de Ting, som er talt om i Prophetierne, er i Færd med at opfyldes, eftersom Guds Rige er grundlagt paa Jorden, og Tingenes gamle Orden gjenoprettet, har Herren aabenbaret til os denne Pligt og Forret, og vi er befalede til at blive døbte for vore Døde, saaledes opfyldende Obadias, den Prophets Ord, som naar han taler om de sidste Dages Herlighed, siger: „Og Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg at dømme det Overblevne af Esau, og Riget skal høre Herren til." En saadan Anskuen af disse Ting, bringer Sandhedens Skrifter i Overeens-

stemmelse, retfærdiggjør Guds Veie med Mennesket, stiller Menneskeslægten paa en lige Fod, og staaer i Samklang med ethvert Retfærdigheds og Sandheds Princip. Vi vil slutte med Petri Ord: „Thi det er nok at vi i den forbigangne Tid have bedrevet Hedningernes Villie.“ „Thi derfor er og Evangelium forkyndt for de Døde, at de kunde dømmes ligesom Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.“

(Af Joseph Smiths Historie, April 1842)

Den ulærde, men kloge Advocat.

En amerikansk Advocat, Nyrum Reynolds, som levede i det forrige Aarhundrede, blev en Dag beskyldt for Retten for slet Stiil og daarlig Bogstavering. „Gentlemen i Juryen,“ sagde han, „den lærde Modstander finder Feil ved min Skrivnin' og Stavnin', som om Sagens Retfærdighed beroede paa saadanne Omstændigheder. Jeg hænger mig ikke ved Udsiden af Tingene, og jeg vil bemærke, *at en Mand maa være en stor Taabe, som ikke kan stave et Ord paa meer end een Maade.*“

Notice.

Skandinaviens Stjernes Contoir er flyttet til Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire.

Indbetalt til Contoiret.

Mads Larsen	45 Rd.	5 Mk.	12 Sk.
Anders Jensen	10 —	- —	- —
Niels Nielsen	50 —	5 —	- —
C. C. A. Christensen	23 —	- —	12 —
Johan Svensen	20 —	- —	- —
A. P. Trane	82 —	- —	- —
J. C. Klingbeck	45 —	- —	- —
J. P. Folkman	5 —	- —	- —
Summa	285 —	- —	8 —

Indhold.

	Side.
Familieforholde (fortsat)	81.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	85.
Redactionens Bemærkn.	89.
Brev fra Ældste G. A. Smith	90.
Om Daab for de Døde	91.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes aa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.